

นิทรรศการ กรงวงกต **Eternal Labyrinth**

10 มกราคม - 20 กุมภาพันธ์ 2565 10 January - 20 February 2022

ชั้น 3 Art4C, ศนย์แสดงผลงาน ศิลปะและแหล่งเรียนรู้สร้างสรรค์ 3F, Art4C, Gallery and Creative Learning Space

สนับสนุนโดย ศูนย์ปฏิบัติการศิลปกรรมดิจิทัล

Supported by FAAMAI (Faculty of Fine and Applied Arts Multidisciplinary Art Innovation Center)

ศิลาใน อชิตพนธิ์ เพียรสขประเสริฐ

Artist Achitaphon Piansukprasert

จัดโดย จินเจอร์

Organised by **GINGER**

ออกแบบกราฟิก โดย ปานภพ อดมสินกล

Graphic designer Panphop Udomsinkul

CONTENT

```
2
                             คำนำ
                            Foreword
                  3
                           ห้ว<sub>บกรุงวงกด</sub>
                          Into The Eternal Labyrinth
                7
                        ละครโทรทัศน์ <sub>วงกดใต้ฝุ่น</sub>
                       Labyrinth Under Cyclone
             1 1
                     พื้นผิวของบ้านคนตาย
                     Texture of Silence
          15
                  ภา<sub>พถ่ายน้ำนคนุดาย</sub>
                  Light of Silence
        19
                หม<sub>าจรนักกรี</sub>
               Stray Dog as The Great Poet
     53
             Exhibition Statement
   27
           List of works
 59
          About GINGER
31
        Artist bio
```

คำนำ Foreword หนังสือเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของนิทรรศการกรงวงกต (Eternal Labyrinth) เพื่อขยายมิติขนานไปกับประสบการณ์การชมนิทรรศการและท้ายที่สุด หนังสือเล่มนี้จะเป็นหนึ่งในหลักฐานของการมีอยู่ของปรากฏการณ์ ในนิทรรศการ GINGER หวังว่าการร่วมสัมผัสประสบการณ์ครั้งนี้ จะชวนขบคิดถึงความหมายของการมีอยู่ของชีวิตและความสัมพันธ์กับ คุณค่าต่างๆ อย่างรื่นรมย์

นิทรรศการกรงวงกตจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากไม่ได้รับความร่วมมือ สร้างสรรค์จากมิตรสหายและทีมงานทุกคนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการ สนับสนุนจากโครงการศูนย์ปฏิบัติการศิลปกรรมดิจิทัล FAAMAI Digital Arts Hub และ สถานที่จัดแสดง ART4C ขอขอบคุณทุกแรง สนับสนุนและความเอื้อเฟื้อจนนิทรรศการนี้เกิดขึ้นได้อย่างสมบูรณ์

This print material is a part of the *Eternal Labyrinth*Exhibition to provide another parallel aspect in exhibition appreciation. The purpose of this book, last and foremost, is to be one of the written pieces of evidence proving the phenomenon residing within the exhibition itself. GINGER wishes that this exhibition — and the experiences audiences may share with it — will encourage us to not just think but to ponder the meaning of the existence, the relationship we share within our being, and whatever we hold as the values

We'd like to express our most profound appreciation to all the friendship, companionship, and craftsmanship of every related party, who have provided encouragement, dedication, and patience in becoming the exhibition "The Eternal Labyrinth." The show would have not been possible without having tremendous support from FAAMAI Digital Arts Hub and ART4C, including all generosities and efforts we have been offered throughout the exhibition.

Thank You.

ห้วงกรงวงกต Into The Eternal Labyrinth

เค้าเงาร่าง สาปหรือสูญ ห้วงคนตาย

สำหรับนิทรรศการนี้และรวมถึงแบบปฏิบัติทางศิลปะที่ผ่านมามักเป็นการ ใช้ทักษะการบันทึกเป็นหลักในกระบวนการสร้างสรรค์ การบันทึกใน ความหมายของการผลิตสำเนาความคิดและจินตนาการในรูปแบบต่างๆ โดยมีกรอบของสื่อกลางและโครงสร้างของการแสดงสื่อนั้นๆ เก็บงำ เนื้อหาของทับทึกไว้

ห้วงกรงวงกตเป็นภาพเคลื่อนไหวที่สำแดงออกจากเครื่องฉาย เป็นการ บันทึกภาพเคลื่อนไหวของแม่ในเวลาเมื่อรำลึกการตายของตาและยาย ที่ท่าน้ำประกอบเข้ากับภาพเคลื่อนไหวของเงาในบ้านคนตาย (บ้านของ ตาและยายเมื่อทั้งคู่เสียชีวิต)

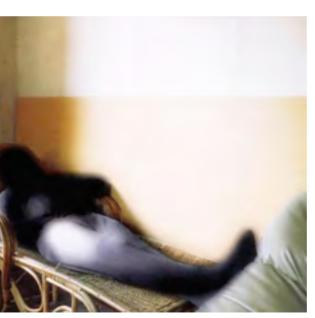
เงามืดทรงมนุษย์ในบ้านคนตายเป็นเสมือนจุด อับแสงในชิ้นงาน โดยในจุดอับของเงาที่เหมือนผื นั้น นำสู่คำถามถึงการหายไปจากพื้นที่หรือการมี อยู่ใหม่แทรกในพื้นที่ และความคิดของภาวะ การเป็นผีในจินตนาการของคนเป็นที่คำนึงถึง การ "เป็น" และ "มีอยู่" ของผีขยายความได้ว่า เรื่องผีหลอกคนรายล้อมให้ได้ยินจนบางครั้งเรา กลัวผีในฐานะร่างกาย (ที่ปรากฏในบางเวลา) ซึ่ง ขัดแย้งกับแนวคิดของการตายในความหมาย ของการหายไป (สูญสลายจบจากกาลเวลา)

ถ้าการตายของคนตายคือการสูญ ทำไมบางครั้ง สำนึกของความรู้เรื่องผีจึงเป็นการมีอยู่ของผีที่ ส้มผัสได้บางขณะ คำถามนี้ค้างคาใจและพา ขนหัวลุกพรึงเพริด ไม่ใช่เพราะกลัวผีหลอกแต่ เพราะกลัวว่าถ้าตายแล้วจิตจะไม่หายไป และถ้า ต้องมีอยู่ตลอดกาล

จินตนาการการมีอยู่แบบอนันต์ดุจการเปลี่ยนแปรร่างและมีการมีอยู่ใน นิยามแบบลูกกรงกักขังไม่ให้จิตหายไปไหนแบบนั้นคงสยองขวัญกว่า สาบสูญเป็นเท่าทวี

ห้วงกรงวงกต, 2564 ขนาดแปรผันตามพื้นที่ วิดีโอโปรเจคเตอร์จัดวาง 1 จอ, สี, เงียบ ความยาว 12 นาที (ลูป)

Into The Eternal Labyrinth, 2020 Single-channel video, colour, slience 12"0' (loop)

A silhouette of what or who reminds us of curse or blessing especially when the corpse's still fresh.

This exhibition, and the general process of art-making that we have been familiar with, are likely to rely on the method of recording in the creative process. In the sense of etymology, to record refers to reproducing thoughts and fragments of imagination through the medium of expression. Regardless of how the ideas and message is realized, depending on choices of mediums and its format.

Into The Eternal Labyrinth is the motion graphics displayed onto the surface with the imaged projector. It is to record the motion of a mother, recalling the death of grandmother & grandfather at the waterfront. Of movement, a mother changing physical position is in time with the silhouette in the death house. (A place where the passing grandparents used to call home.)

The silhouette of a human shape is the blind spot in this art piece. The opaque body looking like ghosts leads us to some implications on death – as being disappeared from the space (the amount of an area)

or being rebirthed in other forms within such site. And a notion of being a spirit in someone's imagination is the thinking process considering the ghosts' status of "being." To illustrate, the concept of the ghost haunting has been repressed within our consciousness by everyday topics. Like it or not, we're surrounded by such speeches more often than we notice. Sometimes, we are scared of ghosts as the form of the body occasionally appears to be seen. Wouldn't that contradict the death concept in terms of the meaning? – To die is to stop being alive, being released from the obligation of space and time.

If the death of the passing aways is the irreversible cessation of all biological functions and mind – permanent disappearance – why must the perception in ghost belief lie upon the occasionally sensual existence?. The question keeps haunting the minds, triggering the sympathetic nervous system to send the fear signals from the brain to the skin. Does such fear rise by being scared of the ghosts or having the minds wander for eternity after we die? Wouldn't that be more frightening than the nothingness after we die if the mind really

ceases to exist forever? The idea of the unending existence of consciousness as the collection of atoms of which you are composed are repurposed in another form, and the soul's continued existence, which is like being caged in the eternal labyrinth – are what really strike greater fear into the hearts.

ละครโทรทัศน์ วงกตใต้ฝุ่น Labyrinth Under Cyclone

คุณค่า ความจำ เลือน

ละครโทรทัศน์เป็นกิจกรรมรึ่มรมย์ใจในเรื่องราวที่รู้ต้นรู้จบแต่เพลิดเพลิน เกินเชื่อ / การเลี้ยงปลาในบ่อน้ำเป็นปฏิสัมพันธ์การของการตระหนักว่า ภารกิจของผู้เลี้ยงโยงอยู่กับชีวิตปลาและความสัมพันธ์ดังนี้บ่อยครั้งมอบ ความเพลิดเพลินอย่างแนบแน่นจนเป็นกิจวัตรบางอย่างของชีวิตผู้เลี้ยง เสียงน้ำที่ปลาแหวกไพเราะราวเสียงกล่อมเกลาเข้านอน / กิจกรรมแห่ง ความเพลินรื่นรมย์มีผลกระทบต่อการข้ามหรือดับหัวงคำนึงทางเวลา และย้ายหัวงคำนึงสู่ความสนใจในสิ่งอื่น ความหมายประมาณนี้มักถูก แนบชุกอยู่ในความสัมพันธ์หลายรูปแบบทั้งสิ่งมีชีวิตกับสิ่งมีชีวิต และ สิ่ง มีชีวิตกับสิ่งไม่มีชีวิตและ / หรือหัวงความคิด การข้ามเวลาเป็นส่วนหนึ่ง ของการมีอยู่ ความเพลิดเพลินเป็นส่วนสำคัญของการลบความไม่อยากมี ความการทรมานบางครั้งทางความรู้สึกรู้สา

ละครโทรทัศน์ของโศกนาฏกรรมความรักที่ท้ายสุดพลัดพรากจากจางเป็น วัฏจักรในโลกบทละครน้ำเน่าที่พบเห็นได้เกลื่อนกลาดเรื่องนี้ได้ผสานเข้ากับ

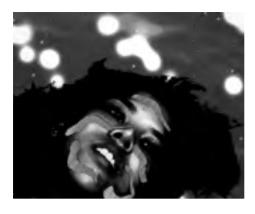

เศษเสี้ยวเรื่องเล่าประวัติศาสตร์ เหนือจริงส่วนตัวในครอบครัวของ ผู้สร้างมันขึ้นมา จนตระหนักได้ ว่าการโยงเส้นต่อจดของความ เป็นเรื่องเป็นราว คือ ใยที่สาว สร้างความพรงจำเป็นโครงสร้าง <u>ลนเข้าใฉและเข้าถึงความหมาย</u> ของสิ่งต่างๆ เข้ามาได้ กลับกันกับ ตาของผู้สร้างสรรค์งานชิ้นนี้ที่ใน วัยชราที่ความทรงจำต่างๆคลาด เคลื่อนเลือนหายจนประกอบ สาวไส้ใยแห่งความสัมพันธ์ใดๆ ไม่ได้อีกต่อไป การลืมเลือนนั้น สะเทือนลบเรื่องราวที่ผกขึง คณค่าต่างๆ ที่เขาเคยมีในห้วง เวลาก่อนตายที่เขาความจำเสื่อม ดือหัวงเวลาก่อนตายและคือหัวง ของชีวิตในระหว่างความตาย

Values, memories, are fading.

Soap opera – a pleasant activity – has glued viewers with its nature of narrative to create the illusion that life continues in the fictional world. The energy in the storyline that audiences know where it starts and ends is such addictive entertainment. Feeding the fish in a pond is considered the interaction between two parties. Fish owners have an obligation to the well-being of the pet fish. The very fabric of this kind of interaction (relationship) is somehow soothing: regardless of how the owners like to feed, it becomes part of their

ละครโทรทัศน์ วงกตใต้ฝุ่น, 2564 วิดีโอ 1 จอ, ขาวดำ, เสียง ความยาว 11 นาที (ลูป)

Labyrinth Under Cyclone, 2020 Single-channel video, black and white, sound 11"0" (loop)

routines. The sound of fish swimming in the pond quiet. The sound of fish swimming in the pond quiets the racing minds and soothes owners into sleep. The fish flex their bodies and tails back and forth in the water as if they were singing the Jullaby. Entertaining activities help quiet the racing thought in the sense of time passing. Not to mention its beneficial cognitive shifting: redirecting one's attention from one fixation to another. The entertaining sense is enclosed in various types of relationships: living things & living things, living things & non-living things + thought (whether it has frequencies of energy or not.) The awareness of the passage of time is closely related to the state of "being." The quest to seek activities or entertainments that one claims to do in the passing time significantly relates to the torture and pain of feeling things in disguise, which one sometimes tries to fill with something else.

This is a melodramatically romantic soap opera that eventually ends in the tragedy of lovers being forever apart that we might feel like we've seen every plot twist of this soap

opera cliche before. The storyline is based on the historical fantasy passing down in the family. The pattern of the tale in the manner of weaving the story's points together into a cohesive whole. This pattern is like the threads that cross and cross into complex webs. The linking string that connects each dot (referring to an incident/ story element) encodes memory into the structures, allowing one to feel related to the meaning of each story's aspects. But when the story creator becomes older, the vibrancy of memories fades with time. Each string containing relationship and intimacy seems disconnected; each story's elements (like a dot) are then scattered. The state of oblivion erases the memories containing values the creator held dear before passing. Being incapable of remembering things is like being in the dying period, like having air to breathe, with no soul. Thus, to live without memory is no different from death.

พื้นผิวของบ้านคนตาย Texture of Silence

เส้นสายใยโกลาหล ผิวไร้เรื่อง สัมผัสไร้ความหมาย

การบันทึกมีหลายแบบภาษาการสร้างสัญลักษณ์ทดแทนความจำที่ เคลื่อนคล้อยกระท่อนกระแท่นเพื่อคงรูปคือการคงเรื่องหากแต่การสร้าง สัญลักษณ์ของการกระท่อนกระแท่นเลือนลืมบ้างปรากฏบ้างเป็นบรรยากาศ ของการบันทึกที่ไม่สนใจการคงรูปและไม่ใช่ภารกิจของการอ่านซ้ำย้อน คำนึงความชัดแจ่ม

ผ้าห่อศพ 10 ผืนกับการคัดลอกและกวาดเส้นสายไปกับวัตถุ / สถานของ บ้านคนตายจากผู้ขีดเขียนคัดบนผ้าขนาดห่อตัวคนกับการปะติดปะถอด ของความทรงจำที่มีต่อบุคคลที่เคยอาศัยในบ้านร้างนี้ บุคคลที่เคยสัมผัส สิ่งต่างๆ ที่ตอนนี้ผ้าดิบเหล่านี้กำลังปกคลุมและผู้ขีดเขียนที่เริ่มจะลืมคน เหล่านั้นไปทีละน้อยรวมถึงไม่แน่ใจกับการประกอบความจำที่มีต่อคน เหล่านั้นได้เพียงสัมผัสพื้นผิวที่ไม่มีความหมายและไม่อมความทรงจำ

Chaotic shapes and lines draws on senseless fabric's surfaces leaving meaningless touches with no traces of memories.

There are various stylistic methods in recordings. The needs of the symbolic elements are to express ideologies and augment our experiences in connecting and remembering some faded memories. As the symbol stays as realistic as possible, the stories of something behind that sign will never seem to be forgotten — as if to keep them alive. But some symbolic displays are fragmentary due to the large missing pieces in the creator's mind. Once the memories and values in the symbol one is trying to revive are too scattered, accuracy in keeping the realism in symbolic creation becomes irrelevant.

To restore the values and memories is no longer a mission one chooses to complete.

Ten burial shrouds have symbolic lined figures imprinted on the surface/ The figures of the death house are drawn on the surface of shrouds' fabrics from the fragments of creator's memories towards the former residences – who are now being wrapped around by the shrouds (art materials). The creator begins to lose memories shared with the deceased. The idea of them used to stay alive becomes vague. Drawing on the memories to revive something you do not remember anymore is now impossible. Though the creator keeps drawing, the symbol starts to lose its touch with the persons lying underneath. Without meaning – only the lines, figures, and shapes remain on the surfaces. The pictures on these shrouds merely are disconnected symbols.

พื้นผิวของบ้านคนตาย, 2564 120 x 270 ซม., 10 ชิ้น ถ่านและสีซอล์คบนผ้าดิบห่อศพ

Texture of Silence, 2020 120 x 270 cm, 10 pieces Charcoal and soft pastels on calico

ภาพถ่ายบ้านคนตาย Light of Silence

สำเนาแจ่มประจักษ์ รโหฐานมหรสพ ก่อนจะกลายตายหายสูญ

สำเนาของกาลเวลาอย่างภาพถ่ายมักถูกใช้เป็นเครื่องบันทึกที่สามารถย้ำ เตือนว่ากาลเวลานั้นมีอยู่จริง สิ่งในเวลานั้นก็มีอยู่จริงหากแต่เรื่องของสิ่ง ในภาพคือความจำของผู้ชมและภาพถ่ายรโหฐานอันสุดส่วนตัวไม่อาจนำพา เรื่องราวของผู้ถ่ายอันรู้ชัดและมีความทรงจำร่วมมากมายให้คำนึงตลอด การถ่ายไปส่ผู้ชมนอกรโหฐานนั้นได้

รโหฐานจากโครงสร้างอาคารและสิ่งของภายในจึงเป็นโครงสร้างความ จำส่วนตัวเฉพาะและหากถอดรื้อความลับหรือเรื่องส่วนตัวก็เป็นเครื่อง ยืนยันถึงคุณค่าส่วนตัวที่โยงใยผูกอยู่กับความเฉพาะที่ไม่มีความหมายใน ความทั่วไป

10 ภาพชัดแจ่มกับ10 ภาพพร่าเลือนเสมือนร่างกับวิญญาณที่วิ่งไล่ตาม ขวัญดั่งในความเชื่อโบราณกาล ตามวิญญาณเสี้ยวที่จะมีความสำคัญ บางอย่าง ขวัญนั้นอาจสามารถนำมาอุปมากับความจำที่ทำให้สามารถ ถอดรหัสเข้าใจความรู้ คุณค่าที่เราเข้าใจและการเก็บเศษสะเก็ดที่ขาดหาย มาร้อยเรียงและรักษาภาวะความรู้ต่อคุณค่าต่างๆ ไว้เพราะหากโกลาหล และไร้ค่าคำถามว่าจะมีอยู่ไปเพื่ออะไร อาจสะกิดเดือนและเมื่อนั้นความ ตระหนักถึงความไร้แก่นสารเป็นฐานแต่ภารกิจของชีวิตคือการสร้างเครือข่าย คุณค่าขึ้นและเชื่อมั่นในมันจนอาจเป็นเหตุผลหนึ่งของการมีชีวิตอยู่ หรือ ในอีกนามคือ ความยังไม่ปรารถนาจะตายหายสูญ

Captured memories shows privacy of someone's passing leaving nothing more than trivial matters.

One type of recording often used to convey the passage of time is the photographs – emphasizing that the time has existed, and it has actually passed. What happened when photos were taken was real, yet what is captured in the pictures tells its story through the memories of the beholders. The images of the subjects being captivated in their private spaces/ manners cannot tell their stories and collective memories unless they are shared with the beholders. All captured items remain as the photography prop for those who do not share any memories related to that capturing moment and the subjects.

The private matters in premise, building, and personal items remain personal. Once the stories behind so-called photography objects are unfolded, the relationship between personal values and specific things will be extended. As it is the affirmative statement that what looks & feels meaningless in the photo are only because they are viewed with the eyes of the general audience.

There are 10 sharp images focused on clear lines and crisp details. while another 10 images are intended to be blurred. The analogy in the sets of different images clarity resembles the seeking of "Khwan," the primitive belief of spirits living within persons among Thai people). Once Khwan, another soul residing in the physical body, is scared away from that physical body, consequently, that person may fall ill or experience undesirable effects. Khwan can be interpreted as a sense of self/desire/purpose/consciousness, carrying significant life aspects which regaining Khwan can briefly translate as calling for the lost soul. The analogy of Khwan and Memory is highlighted in this part of the exhibition using the etymologist approaches. Both concepts share the idea of encoding knowledge and values residing in oneself. Having Khwan and memories ensures a sense of self, tying the scattering pieces of self into a whole. If Khwan leaves its abode, one becomes lost and chaotic with no purpose of living. Once the concept of emptiness rises up within one's mind - the old belief suggests that perhaps Khwan is frightened and flees away with self-consciousness - so that the person tries to call back their lost soul into the body to regain their normal self with purposes to carry on life. In other words, one's aim to return their wandering soul is an excuse as one does not yet desire to end one's life. Not yet, the desire to be disappeared.

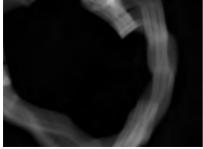

ภาพถ่ายบ้านคนตาย, 2564 29.7 x 42 ซม., 20 ชิ้น ภาพถ่ายบนกล่องไฟ

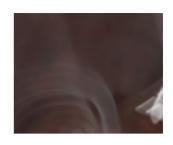
Light of Silence, 2020 29.7 x 42 cm, 20 pieces photo lightbox

หมาจรนักกวี Stray Dog as The Great Poet

เจ้าจิ้งจอก ร้อยเรื่อง โลกาวินาศ

เจ้าหมาจรหอนถึงจันทร์เจ้าในเงาเวลาขนานอันเงียบงันถอดถอยบทกวี จากเสียงก้องของคนอื่นไปกับความทรงจำแหว่งวิ่น หมาตัวนี้คือตัวเดียว กับที่หลงไปในร้านเหล้าบาร์ร้างในนิยาย มันมองเห็นนางเอกกับพระเอก พรอดรักกันหวานฉ่ำ ซ้ำแต่มันไม่แน่ใจว่าการถอดรหัสของตนถูกต้อง หรือไม่จนมันไปนั่งคุยกับบุหรี่ที่กำลังมอดไหม้ ใช่แล้วบุหรี่ที่ใครสักคนทิ้ง ไว้เพื่อใช้ปากไปดูดกับปากของใครอีกคน รูปทรงควันทอดลอยเฉื่อยจึง เป็นพยานคละคลุ้งของบรรยากาศความเหงา บุหรี่มันจึงเข้าใจความรู้สึก ของหมาจรในแบบที่มันคำฉึงได้และกระซิบเตือนกับหมาจรว่าพรุ่งนี้โลก จะพินาศเจ้าจิ้งจอกเอ๋ยจงไปทำเรื่องสำคัญเถิด

เจ้าหมาจึงหอนเรื่องราวคืนนั้นสลับกับนิยายที่มันเคยอ่านกับท้องฟ้าก่อน ที่จะไม่มีมันและกำลังจะสลายไป

The fox howls to convey the narrative of the apocalypse.

The wandering fox howls at the moon's reflection in the parallel world; heavy silence falls upon the atmosphere. Its cries somehow create sense through sound — the fox may think of itself as a wandering poet —trying to imitate what's echoing in its mind to express that poetry lines it's hearing someone speaking from the blurred memories.

If the world is the audience, sitting still in casual listening to the poem it's conveying, it may notice that this poet with upright triangular ears was the same fox that wandered into the abandoned bar. Its visit to

the bar weirdly looking similar to the one the fox has read about in the novel was surreal. The vision of the leading actress exchanging kisses and loving whispers with her co-star repeatedly appears before its eyes. It observes again, And again, But our fox wonders whether it misunderstands something or not — it walks towards its vision to discuss with a burning cigarette. Despite serving the last pint forever ago, the bar's table appears to have one burning cigarette resting on the ashtray. Someone has left it there, putting it down to dispose of smoke from the lover while sensually sticking the tongue inside that mouth. The smoke of that abandoned cigarette lazily twirls to witness the loneliness that fell upon the room. The look on the fox's eyes is familiar — it was the looks the cigarette was seen from the reflection of its eyes (if it has one). Knowing what the dog is currently experiencing, the cigarette simply whispers something to give tits new friend some heads up. Dear fox, the world will end tomorrow, just leave and do what you most believe is the crucial thing.

The fox imprints what was (it believe) happening in its mind, howl as to tell that surreal night story switching with the storyline of the novel it has read before. It howls over to the empty sky full of darkness. No sight of its existence. Fallen into pieces.

หมาจรนักกวี, 2564 50x228ชม. เส้นรอบวง 86ชม. เสียงจัดวาง, ความยาว 13.52 นาที (ลูป)

Stray Dog as The Great Poet, 2020 50 x 22.8 cm. with 86 cm. circumference sound installation, 13"52' (loop)

Eternal Labyrinth Exhibition Statement

นิทธรศการ กรงวงกต

"ชีวิตเป็นเรื่องไร้เหตุผลและโกลาหลเป็นธรรมชาติ"

การมีความสัมพันธ์กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคล คือ การเชื่อมโยงเรื่องราว และแลกเปลี่ยนความทรงจำซึ่งกันและกัน การมีอยู่ของชีวิตเป็นการอ้างอิง บนความสัมพันธ์ที่ได้ก่อตัวขึ้น เป็นต้นตอของคำถามในการศึกษาญาณวิทยา ที่ว่า การมีอยู่ของเราเกิดขึ้นบนพื้นฐานอะไร การดำรงไว้ซึ่งการมีอยู่นั้น ประกอบสร้างจากเรื่องราวและความสัมพันธ์รูปแบบใดบ้าง การมองและ ให้คุณค่าการมีหรือไม่มีอยู่นั้น อาจเป็นเพียงสิ่งธรรมดา หรือสิ่งที่ควรให้ คุณค่าหรือไม่ ขึ้นอยู่กับแหล่งอ้างอิงความสัมพันธ์

นิทรรศการ กรงวงกต นำเสนอสมมติฐานของชีวิตในฐานะสิ่งที่ไร้ที่มาที่ไป นำไปสู่คำถามของคุณค่าในการมีอยู่ และองค์ประกอบที่สำคัญของการ ยึดโยงชีวิตและความตาย ซึ่งก็คือ "ความสัมพันธ์"

การที่มนุษย์ยังดำรงอยู่มีลมหายใจ มีสิ่งที่โยงมนุษย์ไว้ไม่ให้ตายไป หรือ อย่างน้อยที่สุด จิต ต้องสัมพันธ์กับ ร่าง ซึ่งในฐานความคิดของอชิตพนธิ์ หากขาดส่วนองค์กระกอบใดไป ชีวิต (การมีอยู่) จะไปสู่ การไม่มี (ความตาย) จากสมการนี้ทำให้ชวนนึกถึงการประกอบเหตุผลการมี (ชีวิต) อยู่ ได้แก่ เรื่องราว ความทรงจำ ประวัติศาสตร์ส่วนตัว โลกทัศน์จากสิ่งแวดล้อม สังคม ความเชื่อรอบตัว รวมเป็นคุณค่าหรือจินตนาการ ทุกการประกอบเหตุผลนั้น เชื่อมโยงกันในรูปแบบต่าง ๆ เผยให้เห็นกระบวนการทำงานของอชิตพนธิ์ สะท้อนผ่านบริบทพื้นที่ บรรยากาศ บุคคล ผ่านผลงานศิลปะจัดวางอัน ประกอบด้วย ภาพเคลื่อนไหว เสียง จิตรกรรมนามธรรม และ วัตถุจัดวาง

ชีวิตของอชิตพนธิ์จึงตั้งอยู่บนความสัมพันธ์กับสิ่งอื่น การทำงานศิลปะก็เป็น รูปแบบหนึ่งที่ตอบสนองว่า ในร่างกายนี้มีชีวิตที่มีความคิด และสามารถ บันทึกความคิดเป็นรูปธรรมได้ เป็นการเยียวยาการคำนึงถึงความตาย รวมทั้งเป็นเครื่องมีอบรรเทาความหมองหม่นไปในคราวเดียวกัน นำมาสู่ การสำรวจเรื่องราวรอบตัวอันมีผลต่อการตัดสินใจทางคุณค่า ความหมาย หรือการทำความเข้าใจชีวิต และท้ายที่สุดแล้วความตายอาจเป็นสิทธิ์ที่ใช้ เสรีภาพในการตัดสินใจได้ทุกเมื่อ เช่นเดียวกับกริยาสามัญอื่น ๆ ไม่ว่าจะ กิน ดู ฟัง เดิน นั่ง นอน และอีกมากมาย หากแต่เป็นการลัดไปสู่จุดเปลี่ยนผัน ที่ง่ายดาย เพื่อตัดตนออกจาก "วงกต" อันซับซ้อน รวมทั้ง "กรง" ที่กักขัง

Eternal Labyrinth

"Life is absurd, basically; it's chaotic in its nature."

The Eternal Labyrinth exhibition by Achitaphon Piansukprasert portrays relationships as intangible connections one shared with things and/or people. It is a transactive system of interconnection of memory and narrative. The exhibition gives 'life' a meaning that reminiscences upon current relationships. Adopting an epistemological methodology to approach our existence's basis, it is to deconstruct the state of that objective reality unfolding the stories and relationships consisted within. How one sees and values life as an ordinary or extraordinary phenomenon always depends on each relationship and connection one share with others in 'life.'

Achitaphon demonstrates life as a mystifying subject, leading to the question about its value and meaning; the significant string tying one to the decision of holding on to life or death is merely the "relationships."

The attachment is what keeps human beings carrying on with life; at the very least, in terms of human attachment, one's spirit/ consciousness must share a deep and enduring bond within the physical body it's aboded. From Achitaphon's perception of this liaison, if a part of the spiritual attachment vanishes, the state of body and mind will shift from existing to becoming nothingness. The structure of life and death is somehow obscured. However, several nodes such as; stories, memories, personal experiences, social context, society, and beliefs, culminating in value and fantasy, become the convincing reasons to stay alive. The nodes create liaisons in various states, revealing the artistic methodology Achitaphon has conducted in this exhibition. He explores the space, atmosphere, state of mind surrounding the area and people with installations, abstract drawing, sound, and videos.

Therefore, Achitaphon's life depends on relationships with others. He sees artistic practice as a bond to associate himself with other beings. The artwork is a form of the responsive body, flowing with

thoughts and its ability to crystallize ideas. It helps him soothe the contemplation of death, leading him to explore the surrounding matters affecting the life-valued decision, meaning, and the approaches in understanding life. Ultimately, death can be a right to exercise free will, like other everyday activities – eat, watch, listen, walk, sit, sleep, etc. At the same time, it is an easy shortcut to a turning point for one to dismiss the complex "labyrinths," including being free from the imprisoned "cages."

List of works

ห้วงกรงวงกต, 2564 ขนาดแปรผันตามพื้นที่ วิดีโอโปรเจคเตอร์จัดวาง 1 จอ, สี, เงียบ ความยาว 12 นาที (ลูป)

Into The Eternal Labyrinth, 2020 Single-channel video, colour, silence 12"0' (loop) ภาพถ่ายบ้านคนตาย, 2564 29.7 x 42 ซม., 20 ชิ้น ภาพถ่ายบนกล่องไฟ

Light of Silence, 2020 29.7 x 42 cm, 20 pieces photo lightbox

ละครโทรทัศน์ วงกตใต้ฝุ่น, 2564 วิดีโอ 1 จอ, ขาวดำ, เสียง ความยาว 11 นาที (ลูป)

Labyrinth Under Cyclone, 2020 Single-channel video, black and white, sound 11"O' (loop) หมาจรนักกวี, 2564 50 x 22.8 ซม. เส้นรอบวง 86 ซม. เสียงจัดวาง, ความยาว 13.52 นาที (ลูป)

Stray Dog as The Great Poet, 2020 50 x 22.8 cm. with 86 cm. circumference sound installation, 13"52' (loop)

พื้นผิวของบ้านคนตาย, 2564 120 x 270 ซม., 10 ชิ้น ถ่านและสีทุกล์คานผ้าดิบห่อศพ

Texture of Silence, 2020 120 x 270 cm, 10 pieces Charcoal and soft pastels on calico

เกี่ยวกับ GINGER

GINGER COMMUNE หรือ GINGER ก่อตั้งในปี พ.ศ. 2563 เป็นที่ทางของ การทำงานเชิงสร้างสรรค์โดยไม่จำกัดกรอบวิธี พรมแดนรูปแบบ และ ขนบธรรมเนียม ทำให้การเติบโตของ GINGER เป็นการพัฒนาขึ้นที่ใร้รูป สมบูรณ์เพื่อเปิดช่องว่างให้คำถามและข้อสงสัยเสมอ กล่าวได้ว่า GINGER คือ การรวมกลุ่มร่วมมือกันของคนที่จะมาสร้างสรรค์สื่อ หรือวัตถุต่างๆ ไม่ว่าจะผ่านภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง รูปร่างรูปทรง ข้อเขียน กวี บทความ และงานศิลปะอื่นๆ โดยจะมีการทำงานได้อย่างอิสระ ควบคู่ไปกับ การตั้งประเด็นวาระที่จะกำหนดเป็นช่วงระยะ (Phase) ในการค้นหาและ พัฒนาความคิดความรู้จากความร่วมมือของผู้ร่วม (Collaborator) ที่จะมา ทำงานร่วมกันในแต่ละช่วงระยะเวลาที่ค้นหาประเด็นวาระนั้นๆ ผ่านการ สร้างพื้นที่ทั้งบนสื่อออนไลน์ หรือ เว็บไซด์ และพื้นที่จริง เพื่อต้อนรับผู้ชม ที่หลากหลายและส่งเสริมวัฒนรรรมการขมงานศิลปะในประเทศไทย

GINGERดำเนินงานโดย รินรดา ณ เชียงใหม่ และอชิตพนธิ์ เพียรสุขประเสริฐ เพื่อทดลองการทำงานรูปแบบที่ไม่จำกัดกรอบวิธีและปลายทางทำให้เรา ไม่อาจกล่าวเล่าสิ่งที่กำลังจะพัฒนาต่อไปได้ เพราะแท้จริง GINGER เอง ก็ไม่อาจพยากรณ์รูปทรงการเดิบโตของตนเองได้ นับจากนี้เป็นต้นไป GINGER ถูกปลูกขึ้นแล้วโดยกำลังเดินทางเข้าสู่แผ่นดินที่ไม่มีแผนที่ แต่ทว่า การได้เริ่มก้าวเดินไปนี้ หวังว่า GINGER นี้จะเจริญเติบโตต่อไปได้อย่าง อิสระเข้มแข็งงอกงามแผ่ขยายอย่างไร้จุดสิ้นสุด และไม่อาจเดาร่างได้

About GINGER

GINGER COMMUNE or GINGER, founded in 2020, is a creative platform, carrying on its philosophy that the creative process should be free of frameworks, boundaries, forms, and customs, GINGER has expanded its territory yet remained absolutely formless. Some may describe our non-structural growth as intangible; we like to think of it as always open to discussion. In brief, GINGER is the partnership of creative minds working closely with a joined mission in freely creating media or any aesthetic artforms of choices, ranging from photography, motion pictures, sound, shape, literature, poetry, articles, etc. Yet the growth of us, as mentioned, is immaterial and openly — discussion topics with more open communication (and sometimes heated conversations) are held regularly among collaborators. Think about it as a participatory method with a common thread to explore/expand points of view toward the subject matter/theme/question into becoming the pieces of works online — in our website — and on-site. Working and expressing subjects of interest with no compromising runs in GINGER's vein. We aim that our artworks and messages will reach diverse audiences, encourage behavior in art appreciation among Thai, and try to ginger the Thai art scene up with some spices.

GINGER is operated by Rinrada Na Chiangmai and Achitaphon Piansukprasert as the experimental platform of independently and freely artistic process without predetermined accomplishments. Identifying the goals and directions of GINGER isn't easy — what are you going to do next, what's the strategies?, do not sound tempting to answer — as GINGER is vowed to not forecast its growth. We simply do not know where else to go, but the road will take us there. Now, GINGER has been grown directly on the ground (or anything, anywhere), thriving to grow, expanding, and approaching the unmapped land. A moment of GINGER took our first step, more or less, as the roots grow into the soil's pores. We are hopeful that GINGER will grow prosperously, expanding with no restraints and, most importantly, remaining unpredicted as always open to new possibilities.

Eternal Labyrinth Artist bio

อชิตพนธิ์ เพียรสุขประเสริฐ

ศิลปิน นักเขียน นักสร้างภาพยนตร์ที่ทำงานในหลากหลายพื้นที่และรูปแบบ ทั้งภาพยนตร์ จัดฉายในที่มีด ภาพยนตร์เฉพาะพื้นที่ และ ศิลปะนิทรรศการ โดยผลงานทางภาพยนตร์ บางส่วนที่ผ่านมามีการสร้างสรรค์งานหลาย วิธีการ หลายผลงานได้รับคัดเลือกฉายใน เทศกาลสากล เช่น ภาพยนตร์ ขนาดสั้นเรื่องแรก "หลงรัก" ที่ได้รับคัดเลือกฉายในเทศกาล ภาพยนตร์ Girona Film Festival ครั้งที่ 28 (2559) ประเทศสเปน และ เทศกาลหนัง ทดลอง BIDEODROMO 2016. FESTIVAL DE CINE Y VÍDEO EXPERIMENTAL ประเทศสเปน, ภาพยนตร์เรื่อง "แผลเก่า" (The Scar Of River) ร่วมฉายในสายรางวัล ปยุต เงากระจ่าง, 22 Thai Short Film & Video Festival (2561) นอกจากนี้ยังมีผลงาน ภาพยนตร์สั้นอีกมากมาย ทั้งยังมีภาพยนตร์ขนาดยาว "ปรัมปรากาก" ที่ฉายในโรง ภาพยนตร์อิสระ และเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติ BOGOTÁ EXPERIMENTAL FILM FESTIVAL 2563 ประเทศโคลอมเบีย

และมีผลงานแสดงงานศิลปะนิทรรศการ อาทิ นิทรรศการเดี่ยว วงกตใต้ฝุ่น ที่ Many Cuts Art Space, ฉะเชิงเทรา และการร่วมแสดงนิทรรศการกลุ่ม Thai consent Arts Exhibition 2561 ที่ Fathom bookspace (กรุงเทพ), ปฐม กาลภาพยนตร์ในสยาม ที่ หอภาพยนตร์ (นครปฐม), สุขาวดีย่ำค่ำ ที่ 6060 Arts Space (กรุงเทพ) และ The City & The City: Mapping from Home ที่ TURNER Gallery (โตเกียว)

Achitaphon Piansukprasert

An artist, a filmmaker and a writer who works in multi spaces and forms. His works appears in diverse medias, ranging from site-specific film to, the artist's latest interest, video installation. His films were selected to show in international film festivals. His first film 'Fall in Love' was selected to show in The 28th Girona Film Festival, Spain and an experimental film festival BIDEODROMO 2016. FESTIVAL DE CINE Y VÍDEO EXPERIMENTAL in Spain as well. The following film 'The Scar Of River' was part of the screening event and nominated in Official Selection (incompetition), 22 Thai Short Film Festival in 2018 and his latest featured film 'The Lady's Tale' was select to be part in BOGOTÁ EXPERIMENTAL FILM FESTIVAL in 2020, Colombia

Achitaphon also participated in several exhibitions, such as, A solo exhibition 'Labyrinth Under Cyclones' at Many Cuts Art Space, Chacheongsao, Thailand, A group exhibition Thaiconsent Art sExhibiton at Fathom bookspace, Bangkok Thailand (2018), Genesis: Video installations inspired by the birth of cinema in Siam, Thai Film Archive (2021), Sunset At Utopia at 6060 Arts Space, Bangkok, Thailand (2021) and The City & The City: Mapping from Home at TURNER Gallery, Tokyo, Japan (2021)

